

Roberto
Saviano
Zuřivý polibek

přeložila Alice Flemrová

Zuřivý polibek

Vyšlo také v tištěné verzi

**Pa
se
ka**

Roberto Saviano

Zuřivý polibek – e-kniha

Copyright © Paseka, 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

**Pa
se
ka**

Roberto
Saviano
Zuřivý polibek

Přeložila Alice Flemrová

Vychází s podporou Ministerstva kultury České republiky

MINISTERSTVO
KULTURY

BACIO FEROCCE

Copyright © Roberto Saviano, 2017

All rights reserved

Translation © Alice Flemrová, 2021

Illustration © Filip Hřiba, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-7637-094-4

ISBN e-knihy 978-80-7637-311-2 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7637-313-6 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7637-312-9 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

Věnováno G., nevinnému, zabitému v 17 letech.

Věnováno N., vinnému, který zabil v 15 letech.

Věnováno mému kraji zabitych a zabijáků.

Dětská paranza

MAHÁRÁDŽA

BRIATORE

ROGALO

ZOUBEK

DRAGONBÓL

LOLLIPOP

MĚKEJŠ

JAKSEMŘEK

DRON

PIŠKOTEK

ESÍČKO

RANTLÍK

PACHI

Nicolas Fiorillo

Fabio Capasso

Massimo Rea

Giuseppe Izzo

Luigi Striano

Vincenzo Esposito

Ciro Somma

Vincenzo Esposito

Antonio Starita

Eduardo Cirillo

Emanuele Russo

Gennaro Scognamiglio

Diego D'Angelo

Nevotáčej se, koukej se zdekovat,
děti s ákáčkama řvou: „Kaši! Máme hlad!“
NTO', *Tanec řezníků*

První část
POLIBKY

V italštině si polibek posíláme v generickém plurálu, jako polibky čili baci. Tanti baci. Každý polibek je ale originál, jako sněhová vločka. Nejde jen o to, jak ho dáme, ale i jak vznikne: jaký úmysl ho živí, jaké napětí ho provází. A pak, jak je přijat, nebo odmítnut, jaké chvění – radostné, vzrušené, rozpačité – ho provází. Polibek mlasknutý do ticha, nebo rozptylovaný hluky, smáčený slzami, nebo obklopený smíchem, pálící na slunci, nebo v neviditelnosti tmy.

Polibky mají přesnou taxonomii. Ty, které dáváme jako razítko, vtištěné rty na rty. Vášnivý polibek, polibek dosud nezralý. Nedospělá hra. Nesmělý dar. Jeho protihrači: polibky zvané francouzské. Rty se setkají, jen aby se rozevřely: výměna papil a uzlin, štáv a hlazení dužinou jazyka po obvodu, kterému vévodí slonovina chrupu. Jejich protikladem jsou polibky mateřské. Rty, které se vtisknou do tváře. Polibky ohlašující, co bude následovat: pevné objetí, pohlazení, ruka na čele měřící teplotu. Otcovské polibky se zlehka otírají o lícní kosti, jsou to polibky vousaté, pichlavé, letmý náznak sblížení. Dále existují zdravící polibky, kdy se dotýkáme pokožkou, a chlípné polibky vlepené potají, malé uslintané léčky těšící se kradmé intimitě.

Zuřivé polibky se nedají nikam zařadit. Můžou pečetit mlčení, ohlašovat sliby, vynášet rozsudky nebo oznamovat odpuštění. Existují zuřivé polibky, které se sotva dotknou dásní, jiné se protlačí skoro až do krku. A přece si zuřivé polibky vždycky zabírají veškerý možný prostor, využívají ústa jako přístupovou cestu. Ústa jsou jen studna, do níž se lze ponořit, aby se vypátralo, zda je tam duše, jestli opravdu existuje to něco, čím je vystláno tělo, anebo ne: zuřivý polibek má za úkol změřit hloubku té bezedné propasti, nebo narazit na prázdnotu. Hluchou, temnou prázdnotu, která cosi skrývá.

Mezi nováčky brutality se vypráví jedna stará historka, předávají si ji ilegální chovatelé bojových psích plemen: zoufalých tvorů, proti vlastní vůli zasvěcených svalům a smrti. Podle téhle vědecky ničím nepodložené legendy jsou bojovní psi selektováni hned po narození. Cvičitelé zkoumají každý vrh s chladnou nedůtklivostí. Nejde o to vybrat toho, který se zdá být silný, a nevěnovat pozornost tomu, co se jeví příliš hubený, dát

přednost tomu, kdo odežene sestřičku od cecku, nebo najít toho, který trestá nenasytného bratříčka. Zkouška spočívá v něčem jiném: chovatel popadne štěně za zátylek, odtrhne ho od bradavky a zatřese mu čumáčkem blízko svojí tváře. Většina štěňat mu ji olízne. Ale jedno – skoro slepé, ještě bezzubé, s dásněmi zvyklými jen na matčinu měkkost – se ho pokouší kousnout. Chce poznat svět, chce se do něj zahryznout. Tohle je zuřivý polibek. A tohle štěně, ať je to pes, nebo fena, bude vycvičen k boji.

Existují polibky a pak jsou tu zuřivé polibky. Ty první se zarazí na hranici masa, ty druhé žádné hranice neznají. Chtějí se stát tím, co líbají.

Zuřivé polibky nemají původ v dobru ani zlu. Existují, tak jako spojenectví. A vždycky po sobě zanechají pachutí krve.

Už je na světě

„Už je na světě!“

„Cože, už je na světě?!“

„Jo, už jo.“

Na druhé straně ticho, v mikrofonu šelestil jen dech. Pak: „Víš to jistě?“

Čekal na tenhle telefonát celé týdny, ale když mu to teď Rogalo oznamoval, Nicolas ucítil potřebu nechat si to zopakovat, aby na byl jistoty, že ten den konečně přišel, aby si to v duchu pořádně vychutnal. A aby ho zastihli připraveného.

„Ne asi, dělám si srandu! Dyť ti to povídám. Narodilo se to právě teď, přísahám na život své mámy, Koala je prakticky ještě na porodním sále... Zoubek se tu neukázal, vyběhnul jsem hned před špitál.“

„No jo, to si piš, ten nemá koule se tu ukázat. A tobě to řek kdo, že už je to na světě?“

„Jeden zdravotník.“

„A to je zas kurva kdo? Vodkad' se vzal tenhle zdravotník?“ Nicolas se nespokojil s obecnými informacemi, tentokrát chtěl znát detaily. Nemohl si dovolit žádnou improvizaci, nic se nesmělo pokazit.

„Jeden, co dřív makal s Piškotkovým tátou, Enzuccio Niespolo. Řek sem mu, že Koala je naše kamarádka a že to chcem vědět jako první, až se to malý narodí.“

„A kolik jsi mu slíbil? Doufám, že nás nevodí za nos, poněvač mu zatím nikdo nešoupnul nějakou tu stoeurovku!“

„Ne, kdepak, slíbil sem mu, že mu dám iPhone. Nemoh se dočkat, až to malý přijde na svět, jen aby už měl novejší mobil. Měl ucho přilepený ke Koalinému pupku.“

„Takže sebou musíme mrsknout. Zejtra, jakmile vyjde slunce.“

Úsvit ho zastihl už oblečeného, připraveného do akce. Postel, na které seděl, byla skoro nezmačkaná, v noci vůbec nespal. Zavřel oči a zhluboka se nadechl, pak vypustil vzduch ústy: prudký zvuk. Byl

den. Musel si uchovat jasnou mysl, nenechat se pohltit vzpomínkami. Před sebou měl úkol, který bylo třeba splnit, potom bude čas na všechno ostatní.

Rogalův hlas fungoval jako spínač, který pouští proud. Do džín si zastrčil samonabíjecí pistoli Desert Eagle, a v tu ránu byl na ulici.

Rogalo už měl nasazenou integrální helmu.

„Máš ten mobil?“ zeptal se ho Nicolas, když si nasazoval tu svoji. „Je ještě nerozbalenej, že jo?“

„Mahárádžo, všechno je v cajku.“

„Tak jedem koupit pugét.“ Nicolas nastartoval a vyrazil snižovou rychlostí. Cítil, jak se mu po těle rozlévá klid. Za hodinu bude všechno vyřízeno. Uzavřená kapitola.

„No kurva...“ řekl Rogalo, „brečej, že si nic nevydělaj, ale pak pořád chrápou.“

Květinářství mělo stažené rolety, nevěděli, kde hledat další, a každopádně si musejí pospíšit, pomyslel si Nicolas. Pak prudce zabrzdil a Rogalova helma vrazila do té jeho.

„Mahárádžo, maronna...“

„Přesně tak, madona,“ řekl Nicolas, odrážel se nohama a zacouval skůtrem až k ústí uličky. Kapličku, chráněnou železnou mříží, která se v té okolní zchátralosti leskla, jako by byla ze zlata, ozařovalo malé světýlko. Panenku Marii skoro celou zakrývaly fotografie ex voto a obrázky otce Pia, ale ona se povzbudivě usmívala a Nicolas jí úsměv oplatil. Slezl z t-maxe, poslal jí vzdušný polibek, jak ho to naučila babička, když byl malý, stoupl si na špičky a vytáhl z jedné z váz kytici bílých kal.

„A nebude Panenka Maria nasraná?“ zeptal se Rogalo.

„Panenka Maria není nikdy nasraná. Proto je to madona,“ řekl Nicolas a stáhl zip na mikině, aby do ní zastrčil kaly. Vyrazili se skřípěním pneumatik. Měkejš, přesně podle domluvy, se právě v té chvíli chystal spustit akci.

Hned za bránou na ně čekal ten zdravotník; podupával na asfaltu a choulil se do péřovky. Rogalo zvedl ruku na pozdrav a on dál

poskakoval na místě, i když teď ho už tak nepoháněla snaha se zahřát, jako spíš mírná obava, že ti dva na skútru a v integrálních helmách tam nejsou proto, aby mu poděkovali za vstřícnost.

„Tak mě tam k tomu škvρνěti zavedte na návštěvu,“ spustil Nicolas.

Zdravotník se pokusil získat čas, aby pochopil, o co jde. Odpověděl, že nejsou příbuzní, že je tam nemůže pustit.

„Jakýpak nejsme příbuzný,“ řekl Nicolas, „dneska už nejsou příbuzný jen bratrance. My sme ešřě příbuznějšří příbuzný, páč sme kamarádi, my sme pravá rodina.“

„Teď je na novorozeneckým oddělení. Za chvíli ho odnesou k matce.“

„Je to kluk?“

„Jo.“

„Tím líp.“

„Proč?“ zeptal se zdravotník váhavě.

„Je to tak lehčří...“

„Co je lehčří?“ naléhal.

Nicolas tu otázku ignoroval.

„Vyrůstat, to je lehčří, dyž seš kluk, nebo ne?“ zasáhl Rogalo. „Nebo je možná lehčří bejt holka, aspoň dyž umíš píčhat, tak dostaneš všechno, co chceš.“

Nicolasovo mlčění zdravotníka přesvědčilo o tom, že si budou muset počkat. Chystal se rozpřáhnout, aby jim dal na srozuměnou, že se nedá nic dělat, předpisy jsou předpisy.

„Chci vidět toho malýho dřív, než se mámě přřisaje k prsům.“ Netrpělivý hlas nabitý zlostí zasáhl zdravotníka jako rána bičem, a než se zmohl na odpověď, měl obličej namáčknutý na plexisklo Nicolasovy helmy. „Řek sem ti, že ho chci vidět, toho malýho. Mám tu i kytky pro jeho mámu. Ty mi teď povíš, jak se tam dostanu,“ a odstrčil ho zpátky do vzpřřímeného postoje.

Informace byly přesné, trasa jednoduchá. Rogalo pak vzal krabici s iPhoneem a vyhodil ji do vzduchu, zatímco zdravotník s očima

upřenýma k nebi máchal rukama v hrůze, že by telefon mohl spadnout na zem. Byl tak soustředěný na ten technologický skvost, že si nevšiml hustého černého kouře, který stoupal jen pár metrů od něj, a možná ani necítil štiplavý puch spálených pneumatik. Měkejš byl přesný jako hodinky. Nicolas ho o to požádal, vlastně mu to nařídil. Chci spoustu kouře. Všechno musíš zahalit čmoudem. Vysvětlil mu, že chce, aby byla kukaň pro ostrahu prázdná, protože to poslední, co může potřebovat, je houf stráží pronásledujících motorku. „Musíš je něčím zabavit, Měkejši,“ a Měkejš si vybral záchody v budově polikliniky, co byly blízko strážní budky. Pneumatiky ukradl v jednom pneuservisů přímo ten den ráno a za pomoci trochy petroleje a zapalovače z toho bude velká slavnost toxického kouře a smradu a veškerá pozornost se stočí k těm záchodům.

T-max mezitím projížděl krokem bránou. Až do té chvíle se plán držel své logiky. Nicolas propočítal časy a možné zádrhele a taky Rogalo, který pilně plnil svou roli, si připadal jako kolečko v soukolí dobře promazaného stroje. Pak Nicolas přidal plyn a vyhodil veškerou logiku do vzduchu. Skútr se vzepjal, vyjel první rampu schodiště, skoro jako kůň, když skáče přes překážku, a schůdek po schůdku vyskákával až nahoru ke vchodu. Automatické nemocniční dveře se otevřely a t-max vrazil do haly.

V uzavřeném prostoru se zdálo, že tu řve motor nějakého Boeingu. Zatím nepotkali nikoho, šrumec objednání a prohlídek tou dobou ještě nezačal, ale při jejich vjezdu se seběhl nemocniční personál, který nevěřičně vyšel ze dveří ordinací. Nicolas si toho nevšiml. Hledal výtah.

Vjeli na porodnické oddělení, kde je přivítalo ticho. Na chodbách nikde nikdo, ani hlas, ani zaplakaní, které by mohlo ukázat, kudy se jde do novorozenecké sekce. Zdálo se, že zmatek, co nadělali dole, klid v patře nenarušil.

„Jak se kurva ten mrňous jmenuje?“

„Budou tu příjmení, ne?“ odpověděl Rogalo. Znal Mahárádžu moc dobře na to, aby se ho odvážil zeptat, jak se hodlá vymotat

z toho střeva, do kterého vlezli. Právě v tom spočívala Nicolasova síla, že člověka dohnal až do krajnosti, aniž si toho dotyčný všiml.

Skůtrem zatarasili chodbu. Lesklý černý t-max vypadal mezi těmi stěnami zelenkavé barvy polepenými plakáty, co opěvovaly blahodárnost kojení, jako obrovský brouk. Rozeběhli se chodbou a hledali novorozenecké. Rogalo ve předu, s helmou ještě naraženou na hlavě, Nicolas v závěsu. Řada dveří napravo i nalevo a vrzání jejich podrážek na linoleu.

Vylezli v atriu se dvěma prázdnými psacími stoly, za kterými se leskla prosklená stěna novorozeneckého. Za ní ležely všechny čerstvě narozené děti, v řadě jedno vedle druhého, rudofialové v dupačkách pastelových barev. Některé spaly, některé nad hlavou šermovaly drobnými pěstičkami.

Mahárádža s Rogalem přistoupili blíž jako dva příbuzní dychtící zjistit, jestli se dítě víc podobá matce, nebo otci.

„Antonello Izzo,“ řekl Rogalo. Modrá peřinka se jménem vyšitým v rohu se skoro neznatelně zdvihala a klesala. „Tady ho máme,“ otočil se k Nicolasovi, který tam nehnutě stál s dlaněmi přitisknutými ke sklu a hlavou namířenou k tomu novorozenci, jenž se teď usmíval, nebo se to aspoň Rogalovi zdálo.

„Mahárádžo...“

Ticho.

„Mahárádžo, tak co teď uděláme?“

„Jak se zabíjí takový škrvně, Rogalo?“

„Co já kurva vím, to tě to napadlo až teď?“

Nicolas vytáhl z trenek pouštního orla a palcem ho odjistil.

„Podle mého je to něco, jako když se propíchne balóněk, ne?“ pokračoval Rogalo.

Nicolas jemně zatlačil do dveří, jako kdyby ohleduplně nechtěl nadělat moc velký rámus, aby neprobudil ostatní novorozence. Přiblížil se k Antonellovi, synovi Zoubka, synovi toho, kdo zabil jeho bratra Christiana ranou do zad jako toho nejposlednějšího zrádce.

„Christian...“ pronesl skoro neslyšně. To bylo od pohřbu poprvé, kdy vyslovil jeho jméno. Vypadalo to, jako by se stal obětí nějakého

kouzla, černé oči upíral před sebe, ale pohled se propadl kdovíkam. Rogalo by nejradši zabušil do skla pěstmi, zařval na Nicolase, ať sebou hne, že syna toho šmejda musí zastřelit okamžitě, hned teď, on mu sice přiložil ústí pistole na břicho, ale prst na spoušti se ani nepohnul. Pistole pomalu stoupala a klesala, jako kdyby plíce toho tvorečka skutečně dokázaly nadzvednout dvě kila železa. Rogalo se ohlédl, aby zkontroloval ústí chodby, a všiml si, že během toho zaváhání se jim za zády zjevila zdravotní sestra. Rychle se k nim blížila a v ruce svírala jako oštěp stojan na kapačku: „Co ty tady chceš?“ Pak si všimla Nicolase a spustila křik: „Kradou mimina! Kradou mimina!“ Rogalo na ni rychle namířil pistoli a ona se vmžiku zastavila se stojanem ve vzduchu, ale křičela dál.

„Kradou děti! Odnášej pryč děti! Pomoc! Pomoc!“ Hlas byl čím dál víc vřískavější, jako siréna.

„Mahárádžo, střílej, přišli na nás, voddělej ho...“ Ale Nicolas mezitím sklonil hlavu ke straně, jako by si chtěl syna Zoubka a Koa-ly líp prohlédnout. Ten v klidu spal, oddechoval zhluboka a pravidelně, pistoli navzdory: i Christian, když se jeho máma vrátila z porodnice domů, spal přesně takhle. Máma ho usadila do křesla a vložila mu ho do náruče a Christian spal dál. Kolem Antonella se ale začaly probouzet ostatní děti. Vmžiku nastal blázelec, pláč jednoho novorozence nakazil toho vedle něj, ohlušující vlna, které se podařilo Nicolase probrat z letargie.

„Kradou mimina! Kradou mimina!“ vřískala dál zdravotní sestra a točila přitom tyčí, aby ji dokázala vrhnout co možná největší silou.

„Mahárádžo, střílej, voddělej ho, dělej!“ křičel Rogalo. Zdravotní sestra byla čím dál blíž a on nevěděl, jestli ji má srazit ranou pěsti do obličeje, postřelit ji nebo ji zabít. Váhal.

„Mahárádžo, situace se zvrtila, musíme se vocad' zdekovat. Hned. Ale fakt fakt honem.“

Nicolas si sáhl levačkou na tetování, které si dal udělat na zátylku, aby mu dodalo síly, aby mu potvrdilo i tam, před jiným nevinátkem, že dělá správnou věc. Pro sebe, pro svoji mámu, pro

dětskou *paranzu*. Protože tohle byl čas bouře a on byl bouře, která právě udeřila na město. Silou přitiskl pistoli na tělo novorozence a Antonello se rozplakal jako ostatní miminka.

Rogalo couval, až helmou narazil do skla. „Hele, tlustoprdko,“ říkal zrovna zdravotní sestře, „vodprásknu tě, drž se vode mě dál.“ Jenže ona se přibližovala a v chodbě se objevily další dvě sestry, přivolané jejími výkřiky. Jakmile kolegyni uviděly, spustily taky povyk: „Propáníčka, kradou mimina! Kradou mimina!“

„Ani krok! Vodprásknu vás! Všecky vás vodprásknu!“ řval Rogalo a teď už se k vitríně tiskl celým tělem. Byl jen jeden způsob, jak z toho ven. Sevřel pistoli i druhou rukou a zamířil na čelo sestry se stojanem.

Bum.

Výbuch. Potom ticho. Rogalo se podíval na svoji ruku, která nestačila vystřelit.

Střela přiletěla zezadu, roztránila sklo v dešti ostrých úlomků, střípků, a ty s cinkáním padaly na Rogalovu helmu, leskly se na oblecích sester, které si rukama zakrývaly obličej, odrážely se od stropu a zavrtávaly se do stěn a do podlahy. Když se Rogalo otočil, aby zjistil, kdo to střílel, uviděl Nicolase, jak drží svou Desert Eagle ještě pořád namířenou tam, kde předtím byla skleněná stěna novorozeneckého oddělení. V protější zdi nahoře se rozevírala díra, ve které se uhnízдила střela.

Vřískání dětí, které na zlomek vteřiny ustalo, zas zoufale nabralo na síle a Nicolas se vztekle probral: „Pryč, padáme vocad’.“

Stejně jako cestou tam nikoho nepotkali. Sjeli po širokém schodišti polikliniky a pak po dalším až do vestibulu. Nicolas přidal plyn na maximum, aby projel mezi muži z ostrahey, kteří se pokoušeli vytáhnout pistoli, a mezi hasiči s maskami na obličej. Poslední člověk, kterému se vyhnuli, byl zdravotník, co je pustil dovnitř, ten ale upřeně zíral do iPhone a ani si jich nevšiml.

Nicolas se vrátil domů ve chvíli, kdy se jejich činžák probouzel. Slyšel hluk sprch, volání na děti, aby sebou hodily a pospíšily si,

protože školní brány na ospalce nepočkají. Jen jeho byt byl němý a prázdný. Matka už byla ve svém mandlu – každý den tam chodila o něco dřív – a jeho otec odešel z domu hned po Christianově smrti, šel s nimi na pohřeb a pak už se nikdy nevrátil. Ale oni to zvládnou i bez něj, jeho přítomnost stejně nečinila žádný rozdíl, teď ani nikdy předtím. Nicolas zkrřivil pusu do úšklebku, hodil klíče na stůl a zapnul televizi. Zvuk byl stažený na minimum, ani televizní zpravodajství nechtělo prolomit mlčení, ve kterém byla cítit výčitka. Po skončení reportáží o místní politice se na obrazovce objevily záběry nemocnice, roztráštěné sklo, sestřičky odnášející z postýlek novorozence se zkrabatělými tvářemi, stopy pneumatik na podlaže. *Výtržnost na poliklinice*, hlásal titulěk. Za minutu bylo po všem, vyhradili tomu jen prostor obvykle věnovaný nějaké kravině.

Došel do pokojíčku, natáhl se na bratrovu postel, zkrřížil ruce za zátylkem a prsty přejížděl po jméně, které si dal vytetovat: Christian. Pečlivá četba po hmatu jako slepec, dopředu a pozpátku, a pak ještě jednou, kroužek kolem oválu ručního granátu a pak pomalu zase od začátku. Granát si přál stejný jako ten, který mu na hrudníku uzavíral jméno „Maharádža“, identický, jeho dvojče.

Co jsem to proved? říkal si. Vrazil si pěsti do očních důlků a začal hloubit.

Kočka s myší. Vztekla kočka na lovu přízračné myši.

Placy jen vzkvétaly. Koks šel na dračku. Psopičákův heroin se prodával. Měsíční výpalné chodilo přesně. Nad územím dětské *paranzy* v centru Neapole svítilo slunce. Ale Zoubek byl pořád naživu a Nicolas se s touhle představou nedokázal smířit. Bylo to jako vytrvalé bolení zad, zubní kaz, který hlodá i ve spánku: ten prevít byl ještě ve městě, schovaný kdoví kde.

Už pět měsíců byl nepřetržitě na cíhané. Začal na něj strojit léčku před farním dvorcem. Ten obdélník ještě nesl stopy jejich fotbalových zápasů. Potom strávil spoustu nocí před zubní ordinací, kde Zoubek utratil první plat, aby si dal vybělit chrup zčernalý od kouření a drog. Pak před bytem rodičů, prarodičů z matčiny strany, z té otcovy, v parku v Capodimonte, protože mu někdo řekl, že ho

tam zahlédl na lavičce, a poté se Nicolasovi zdálo logické zkusit i nádraží. Od houmlesáka k houmlesákovi, od jednoho hajzlíku ke druhému. Obracel se na ty vyčerpané muže spící ve svých hadrech a ucpával si přitom nos. U domu, kde bydlela Dumbova máma, hlídkoval bez přestávky celý týden, ve kteroukoli denní i noční hodinu, byl přesvědčený, že ten prevít dřív nebo později podlehne pokušení. Jenže ono nic.

Myš nevylezla ze žádné díry, a tak musel rozmáčknout myšátko. Ale nedokázal to... jak má člověk zabít mimino?

„Dost,“ zařval Nicolas, „už dost.“ Jediný pohyb, ruka, která smete všechno. Svaté obrázky Panny Marie, svatého Gennara, otce Pia, Christianovu fotografii z prvního přijímání, v plavkách spolu s ním na pláži, na kterou si neuchoval vzpomínky. Zadíval se na hromadu věcí u svých nohou, potom se zul, svlékl si kalhoty a mikinu. Nakonec odhrnul příkrývku a vlezl si do postele, rukama objímal kolena. A rozhodl se, že udělá to, co měl udělat už dávno.

Rozplakal se.

Bez pevné půdy pod nohama

Roj vos. Nicolas je slyšel poletovat kolem hlavy, a aniž otevřel oči, snažil se je odehnat rukama. Potom získalo navrch vědomí. Nicolas otevřel jedno oko. Vosy? Staré motoroly StarTAC, které on a jeho *paranza* používali jako jednorázové mobily, aby zabránili odposlechům. Kdovíjak dlouho už bzučely na psacím stole.

Vyskočil z postele. Prospal celé dopoledne a část odpoledne, ale spánek ho nevzpružil. Opláchl si obličej ledovou vodou, pak si přes hlavu přetáhl kapuci mikiny, jako kdyby se tak mohl ochránit před bolestí, která se mu začínala rozjíždět za krkem. Jedna z těch bolestí hlavy, které se zaryjí do jednoho přesného místa, nepatrného, a pronikají hlouběji a hlouběji, jako nějaký sadista s vrtačkou s tenkým hrotem. Když měl jako malý horečku nebo mu bylo špatně od žaludku, Mena, jeho máma, mu svařila vodu s citronem a cukrem. Byl to její univerzální lék, po tomhle, říkala, tě všechno přejde.

Jenže teď tu Mena nebyla a on si říkal, že bolest zažene nejdřív jointem, pak lajnou koxu a nakonec se rozhodl pro silnou kávu a zprávu na chatu *paranzy*: chtěl vidět všechny v salonku, přesně v pět, je potřeba probrat spoustu věcí. I když vůbec neměl chuť nic probírat a pak jim taky neměl co říct. Toužil jen po tom, aby do něj pronikala slova jeho *paranzy*, v naději, že zaženou onu věc, kterou cítil pod vrčením té vrtačky s tenkým hrotem. Chuchvalec nemohoucnosti a nespokojenosti se sebou samým, který čím déle Nicolas zůstával sám, tím víc narůstal.

V Novém Mahárádžovi probíhala rekonstrukce. Nebo to aspoň Oscar, majitel, opakoval komukoli, kdo se každý večer dostavil před jeho podnik. Totální embargo. Chodil naproti těm, co si prohlíželi lešení zakrývající bílou fasádu, pokládal si dlaně na měkké břicho a dušoval se, že až zase otevře, bude Nový Mahárádža ještě oslnivější. Ve skutečnosti „rekonstrukční práce“ spočívaly v přetření

bílou barvou a v naleštění tanečního parketu, ale Oscar spoléhal na očekávání. Spoléhal na iluzi.

Pro dětskou *paranzu* byl ovšem Nový Maharádža otevřený stále, i když měl zavřeno.

Oscar viděl přijíždět Nicolasovu Yamahu T-Max plachtící ne-
zvyklou rychlostí výletního parníku, poklidného jako loď, které
člověk mohl obdivovat z terasy Nového Maharádži. Pozoroval ho,
jak nechává stroj na ulici, jako by to byl kus šrotu, kráčí rovnou za
nosem a nevěnuje jediný pohled ani jemu, ani dvěma dívkám, se
kterými zrovna mluvil: plavovlasým, vysokým, mladinkým.

„Maharádžo,“ snažil se ho zastavit, „pojd', představím ti nový
taneční těleso.“ Ale Nicolas ho vůbec neslyšel, chtěl se jen dostat
do salonku, natáhnout se na pohovku a pokud možno si chvíli
poležet ve tmě, než dorazí ostatní. Pokusil se utřídit si priority, po
tom svém nezdařeném útoku v porodnici. Promluvit si s Rogalem?
Dát mu na srozuměnou, ať po dobrém, či po zlém, že z toho, co se
stalo, nesmí nic vyslepičit ostatním? Nebo čelit Meně a říct jí o tom
selhání? Protože neexistovalo jiné slovo, kterým to nazvat. Možná
už o všem ví, možná jí neunikla reportáž v místním zpravodajství.

První dorazil Lollipop s Briatorem v patách. Jeho dávný kamarád
z fotbalu ještě pořád viditelně pajdal. Po zlomení na čtyřech mís-
tech se noha už nevrátila do původního stavu a doktor mu řekl, že
bude kulhat už nadosmrti, ale on z toho nedělal tragédii, dokonce
tu „de nirovskou“ chůzi zdůrazňoval. Ve tmavé sluji salonku si
Nicolase, který si tiskl ruce ke spánkům, hned nevšimli. Byl na
svém trůně, tak aby ho ostatní viděli tam, kde má být, rozsvítit
ale nedokázal.

„Maharádžo, kde seš?“ vykřikl Briatore.

„Sem tady,“ řekl Nicolas, „co tak hulákáte?“

Lollipop se svezl na pohovku, zatímco Briatore rozsvěcel v sa-
lonku všechna světla. Za Nicolasovýmá očima vybuchlo bílé slunce.

Stačil jediný pohled, aby Briatore zase zhasl.

Postupně dorazili všichni ostatní. Poslední se dostavil Dragon-
ból, usadil se vedle Drona, a tak se znovu poskládal půlkruh, který

právě na tomhle místě zpečetil přidělování placů. Byly to bezbarvé obrysy, tu více, tu méně hutné, v závislosti na množství světla, jež při pohybu dokázaly polapit. Jen Nicolas, zabořený v trůně, jako kdyby ztratil linie svého pružného těla.

Piškotek nedokázal udržet ruce v klidu. Šustily ve stínu a doprovázely jeho slova: „Mahárádžo, proč je tu tma jak v ranci? Oscar přestal platit elektřinu?“

„Ten ji neplatil nikdy,“ ozval se Měkejš, „napojili ho na jeden činžák tady vedle. Elektřinu si bere vodtamtud.“

Smích byl jako špendlíky, které se Nicolasovi zabodávaly do mozku, ale nic neřekl. Jehlu po jehle ho jeho bratři zase uzdraví.

„A ty dvě blondatý štangle venku jste viděli? Oscar si musí brát žebřík, když je chce prcat...“ řekl Lollipop.

Další smích, další špendlíky, a už mu bylo trochu líp. Byl to tentýž rituál, kterému pokaždé dělal ceremoniáře: nejdřív žvanění, pak začal příliv fórků ustupovat a nakonec přišly na řadu důležité věci. Placy. Prachy. Jejich království.

Nejdřív nastal boom. Tak nízké ceny nikdo nikdy neviděl, ve Forcelle měli druhé Vánoce. Všichni se do čtvrti jen hrnuli, z celého okresu, zboží dětské *paranzy* se pokaždé vyprodalo během dopoledne a bylo třeba zas doplnit zásoby. Všechno běželo jako na drátku a zákazníci se proměnili v dav. Dron se sám jmenoval logistikem operace, ovládal toky. Opatřil si ruční počítadlo osob, takové, co používají letušky při ověřování během nástupu do letadla, a přemístoval se z jednoho placu na druhý. Cvak, cvak, cvak. Postavil se někam do rohu, a jakmile šel někdo kolem koupit fet, zmáčkl palcem tlačítko. Cvak. Když bylo zákazníkům moc, nějakým způsobem jejich proud přerušil nebo aktivoval doplnění zásob. To počítadlo se stalo prodloužením jeho ruky a jeho cvakání se občas ozývalo, i když byl v Novém Mahárádžovi.

„U mě už je to marný,“ řekl Rogalo, „dýl je neudržím. Chtěj zas začít prodávat Mackův matroš. Už dealery neudržím v klidu.“

Euforie se vypařila během tří měsíců. Zboží dětské *paranzy* šlo na dračku, jenže teď docházelo. Takže šéfové placů vystřízlivěli

a rozhodli se zas vrátit k původnímu dodavateli, který toho využil a zaplavil trh tunami svého fetu.

„To samý v San Giorgiu,“ řekl Lollipop. „Víš, jak mi říkali až do minulýho tejdne? Don Vince! Chápeš? Jenže tedka, když zboží dochází, se zase začali chovat jako vždycky. Bavěj se s Mackem a na nás už zase serou.“

„Lollipope,“ řekl Dragonból, „tvůj problém je, že nejseš dost důmyslněj.“ Natáhl se k Lollipopovi, aby ho štípl do tváře, ale ten ucukl a oba se do sebe zaklesli v jakémsi měkkém kočkování, bez zápalu, takže jejich těla Nicolasovi na chvilku připomněla video s koťátky – nebo to byla medvíďata? –, které postovala Letizia. Tak jako se k sobě rychle přilepili, tak se od sebe zase odtrhli a Dragonból si sedl zpátky na své místo. Zvučným hlasem, nadouvajícím se uspokojením, vykládal, že on na Vicaria Vecchia má tolik zákazníků, že je musí odhánět.

„Zdvojnásobil jsem cenu,“ vysvětloval, „zboží se prodává pomalejc a dealeri jsou aspoň víc v klidu.“

„Kurva, jen si ho poslechněte, pana podnikatele!“

„Neser boha!“

„Jenže takhle si vydělaj míň,“ řekl Rogalo.

„Vydělaj si míň, a asi i pomalejc,“ řekl Dragonból, „ale aspoň se nedostanou mezi dva mlýnský kameny.“

„No ne, seš fakt borec, Drago,“ řekl Piškotek, „jenže boží mlejny melou pomalu, ale jistě. To platí i u nás pod Vesuvem.“

Kdyby Nicolas otevřel pusu, řekl by jim, že není namístě dělat si z toho takovou legraci. Ocitli se na tekutých písčích a pomalu šli ke dnu. Plac za placem, potopí se všichni, někdo dřív a někdo později. Možná si některý udrží pod palcem pár ulic, ale zůstane skřípnutý v pasti, ohrožovaný Mackovou palebnou silou a osudem řadového pushera, co nikdy neviděl ani tvář svého dodavatele. Archandělovy zásoby se kvapem tenčily. Věděl to Nicolas a věděli to i ostatní, ale nikdo neměl odvahy to vyslovit. Jasně, heroin od Psopičáka chodil pravidelně, ale ten sám o sobě nemohl stačit, aby udržel věrnost placů dětské *paranzy*.

Tohle by jim měl říct, ale bolest hlavy nepolevovala. A tak mlčel a jen po očku sledoval Rogala, který měl sklopený zrak. Čekal snad, až na něj přijde řada, aby prozradil, co Nicolas nedokázal udělat v porodnici, aby odhalil jeho slabinu? Stačilo by jediné slovo a Mahárádža by byl odepsaný. Já bych to udělal, říkal si, proč Rogalo mlčí? Copak by nechtěl mít svoji vlastní *paranzu*?

„Mahárádžo,“ řekl Dragonból, „Rogalo a Lollipop maj pravdu. Dochází matroš. Za chvíli je ztratíme.“

„Tak je všechny zabijem,“ ozval se Briatore. „Tak to přece chodí, ne? Když někdo prodává bez dovolení cizí zboží, je nutný ho odprásknout.“

„Plac funguje následovně,“ prohlásil Dron, „buď prodáváš drogy nějakýho bosse, nebo tomu bossovi musíš cálovat. Nám nikdo necáluje a drogy docházej.“

„Nico, sezveme je všechny do lokálu a zplynujeme je,“ navrhnul Briatore, čímž *paranzu* rozesmál. Nicolas se zmohl jen na úšklebek a hošánci už zase začali plácát blbosti.

„Já s Mahárádžou,“ spustil Měkejš, „sme byli tam, ne, víte kde?, na piazza Bellini. A byli tam ty snobíci v tričku s límečkem. Čuměli na nás, já už sahal po bouchačce. A ty debílkové pak přišli až k nám, já se kouknu na Mahárádžu a ten pokrčí rameny.“

„Měkejši,“ řekl Dron, „co to vykládáš? Připomínáš mi jednoho televizního hlasatele!“

„No a jeden z těch dvou povídá, že je z televizních novin,“ pokračoval Měkejš jakoby nic, „a ptá se nás, jestli s náma může udělat rozhovor, že jo, Mahárádžo?“

Sedm stínů se obrátilo směrem k Nicolasovi, ale z trůnu se neozvalo ani slovo. Dragonból vstal, vyhnul se natažené paži Lollipopa, který vytušil, co má v úmyslu, a stiskl vypínač v salonku.

Nicolas řečený Mahárádža už tam nebyl.

Už žádný bulení

Cestou zpátky do Forcelly řídil skútr stejně, jako když jel na sraz. Plynová rukojeť otočená do poloviny, nikdy ani o rysku víc či míň, pár lehkých přibrzdění, když to bylo nutné. Porada v Novém Maháráždovi nepřinesla žádné výsledky, jen ho ujistila, že se nechystá žádný převrat. Skoro jako kdyby si jeho bratři nevšimli, že s ním něco není v pořádku, že si připadá úplně mimo. Vlastně hůř: připadá si jako v tom starém černobílém filmu *Invaze zlodějů těl*, co jim pouštěl profesor De Marino. Brzy jim dojde, že z něj nezůstalo nic než prázdná schránka. Vedený zvykem zahrnul t-maxem na via Vicaria Vecchia, potom vykroužil měkký oblouk doprava. Vico dei Carbonari. Byl na místě.

Co mě to napadá za debilní myšlenky, říkal si Nicolas. Mohl za to ten chuchvalec, co se mu hned po probuzení usadil za krkem a mučil ho pocitem, který zatím v životě nepoznal. Pocitem, že už není k ničemu.

S pohledem upřeným na zem zaparkoval skútr a vydal se z uličky po svých. Jak dlouho už se neprocházel po svém městě?

Zcela bezděčně došel do via Mezzocannone. Pár univerzitních studentů na něj zavolalo jménem. Kdoví, možná to byli dávní zákazníci z dob, kdy dealovali pro Copacabanu. Nevšiml si jich a kráčel dál, Forcellu už měl za zády a spolu s ní i nástěnnou malbu svatého Gennara. Přidal do kroku a očima prozkoumával každou křižovátku, každé nároží, každý obchod, vedený nutností mít území pod kontrolou, z níž se mezitím stal instinkt. Trhlina v bronzové bráně hradu Castel Nuovo mu připomínala, že když se tam jen před pár lety procházel s Letizií, přísahal, že i on zanechá ve městě stopu, v jeho kamenech, v jeho obyvatelích.

K hradu Castel dell'Ovo dorazil celý zadýchaný. Máchal rukama, jako kdyby se topil. Vystoupal po schodech a vyšel ven na balkon. Opřel se o zeď, ramena přilepená k tufu, kolena si tiskl k hrudi.

Před ním moře. Projela jím rozkoš, až se mu zježily chlupy na předloktí. Moře. Přesně to potřeboval, to byl lék na jeho myšlenky. Ta nevyčerpatelná modř po něm nic nechtěla a on nemohl nic chtít po ní. Jenom při pohledu na moře dokázal nemyslet, nic neplánovat, možná proto, že ho všechen ten obzor osvobozoval a on těkal v myšlenkách, zbavený pout jakéhokoli kalkulu.

Hned mu bylo líp, ale ještě tomu něco chybělo. Vytáhl iPhone, nepřčetl si ani seznam zmeškaných hovorů, ani došlé zprávy a napsal Letizii:

NICOLAS

Jsem na obvyklém místě, u moře.

Když Letizia dorazila, Nicolas byl pořád ve stejné pozici, sotva otočil hlavou, aby se na ni podíval, a ona si jen sedla vedle něj a opřela si hlavu o jeho rameno. Vypadali jako to, čím byli: osmnáctiletý kluk a šestnáctiletá holka. Vítr foukal Letiziiny vlasy Nicolasovi do tváře, ale on je neodhrnoval, nechával se jimi šlehat, svíral je v ústech a pak je pouštěl a čekal na další závan. Opustil pohledem mořskou modř, která teď získala stejný odstín jako obloha za soumraku, a políbil ji. Nejdřív na víčka, potom na bradu, zastavil se u rtů a pak přešel k ušním lalůčkům. Odhalil krk a Letizia se na něj vrhla, líbala ho a zlehka hryzala.

„Pokaždý, když tě líbám na krk,“ řekla mu, „vidím Christiana, protože čtu jeho jméno.“

Nicolasova pusa, vláčná polibky, se křečovitě stáhla.

„Jeho jméno je tam, kde má,“ řekl jen.

Letizia si sepnula vlasy do gumičky, kouzlo předchozího okamžiku se vypařilo. „Ale já si připadám, jako bych v sobě skrejvala nějakýho vetřelce, jako bysme to byli my...“

On se s tím lupičem ve vlastním těle pokouší vypořádat už celé měsíce, řekl by Nicolas rád Letizii.

„Jen toho vetřelce zabij,“ řekl místo toho, „to já jsem ho nedokázal vochránit. Když mi Psopičák řek, že se chce zbavit Dumba, měl

jsem mít koule ho voddělat sám a Zoubka taky. Vodvedl sem jen poloviční práci a voni si vzali moji půlku. Mýho bráchu.“

Letizia zavrtěla hlavou, až se jí rozhoupal ohon. „Nico', já o těchhle věcech nechci vědět.“

„Tak proč mi tu kurva vykládáš vo vetřelci v těle? Neříkej vůbec nic a je to. Jestli vo těchhle věcech nechceš vědět, tak pro tebe nesměj vůbec existovat.“

Letizia vstala, už nechtěla dál cítit Nicolasovo tělo, jeho nohy, které hledaly ty její. Udělala pár kroků zpátky a opřela se o zeď. Nesnažil se ji zadržet.

Jestli nechce nic vědět, tak si může klidně jít.

„Proč je tam ten ananas, na konci enka v Christianově jméně, tady, vzadu za krkem?“ zeptala se Letizia a do hlasu se jí vrátila trocha citu.

„To je ruční granát,“ řekl Nicolas a ani se neotočil.

„Já vím, hlupáčku. Já tyhle věci znám,“ řekla a přitom ho zlehka pohládila po zátylku. Pomalu. „Ale co dělá tahle škaredá věc vedle pěknýho jména tvýho bráchy?“

„Tahle škaredá věc mi připomíná, že ty, co ho zabili, musej chcípnout. Všichni.“

„Tyhle věci mi nesmíš vykládat, už jsem ti to řekla, naháněj mi strach. Nech si je pro sebe.“

„Tak se mě na nic neptej, hled' si kurva svýho.“

„Prokrista, Nico', když takhle mluvíš, vypadáš jako zvíře...“

„Zvíře dovede ochránit vlastního bráchu. Drž klapačku. Mlč.“

„Víš, že seš fakt hulvát, Nico'? Di do prdele!“ Slova z ní vyšla roztřesená. Takhle s Nicolasem nikdy nemluvila, ne tak útočně, ale on ani nehnul brvou. I tahle lhostejnost byla mezi nimi něčím novým.

Bylo jí do pláče, ale nechtěla, aby bylo vidět, že ji to ranilo a vyděsilo.

Než se vydala po schodech pryč, ukázala Nicolasovi za zády vztyčený prostředníček, ale on se dál díval na moře.

Svinul cestu jako stužku. Castel dell'Ovo, Castel Nuovo, via Medina, San Biagio, Mezzocannone. Forcella. Domov. Zdola viděl, že je kuchyňské okno dokořán, znamená, že je doma Mena, která ani po Christianově smrti nepřišla o zvyk vyvětrat ráno a večer byt. Mena zavřela všechno, ale světla se nevzdala.

Našel ji, jak skládá čerstvě vypraná trička. Zvedala ty látkové kornouty do vzduchu a díky ráznému pohybu zápěstí trička zas nacházela svůj tvar. Zápěstí vklouzla krouživým pohybem do podpaží, a vida, vznikl záhyb a nakonec poslední zatočení pro konečnou proměnu: dokonalý obdélník.

Nicolas počkal, až máma složí celý koš prádla, než ji pozdravil: „Čau, mami.“

Stačil jí jediný pohled, aby z jeho tváře vyčetla nálož, kterou s sebou nese.

„Byls u moře?“ zeptala se ho.

Přikývl, nechtělo se mu plýtvat slovy, a přitom cítil potřebu poslouchat ta její, skoro jako kdyby se od probuzení jen toulal po městě, aby došel až sem. Aby se vrátil domů k mámě a předstoupil před soudní dvůr, který nakonec vyhlásí jeho bankrot, jeho nezpůsobilost.

Popošel ke stolu a položil dlaň na tričko na vrcholu stohu. Byl na něm obrázek Londýnského oka. Christianovi ho daroval on, se slibem, že ho jednou do Londýna vezme doopravdy, s kapsami plnými peněz, a pak se na tom vyhlídkovém kole spolu svezou. „Vychcijeme se vodtamtud na hlavu všem naftovejm Arabům z Londýna,“ řekl mu. Díval se na tričko a zdálo se mu, že i ono ho chce obvinít z absence těla, které ho ještě před pár měsíci vyplňovalo. Ruku sundal a zatnul pěst, dokud v dlani neucítil nehty.

„Vidíš, kolik měl Christian věcí?“ řekla matka s měkkým úsměvem. „Je to k nevíře, člověk si ani nevšimne, kolika věcma jsou lidi obklopený, i zbytečnějma krámama, ne, i když jim nejsou k ničemu. Takovejch triček, takovejch bot, takovejch hraček... ani není čas si to všechno oblíct.“ Prohrábla si vlasy, které na spáncích zbělely do matných chumáčků. On se díval do země, nedokázal ani

přikývnout, pěst měl pořád sevřenou, jako kdyby mu z prstů visela pistole, zbytečná pistole, kterou nebyl schopen použít.

„Nicolasi,“ probrala ho matka. Když mu řekla celým jménem, ani Nicolino, ani Nico', bylo to znamení, že bude následovat proslav. „Nevím, co s tebou je, Nicolasi,“ zopakovala a postavila žehličku na prkno a rukou teď prohrábla vlasy jemu, jak to dělávala, když byl malý, ještě menší než Christian.

„Všechno v pořádku, mami,“ odpověděl tónem, který chtěl znít jistě.

„Mně se nezdá, že by bylo všechno v pořádku. Vidím, jak jsi schlíplej, smutnej... Dej na mě. Jsou to fráze, co se říkají, ale jsou pravdivý: máma ví všechno. Máma ví, že byl její krásnej synek u moře. Máma ví, že toho syna něco tíží a užívá ho to zevnitř. Máma vždycky všechno uhodne, Nico'.“

„Mami,“ zkusil říct Nicolas, ale v plicích mu scházel vzduch.

„A pro mámu,“ pokračovala Mena a dívala se na něj očima člověka, který už nemá co ztratit, „pro mámu jsou všechny děti stejný. Ale to pro mě neplatí. Christian byl moje srdíčko, to přece víš, ale tys byl vždycky jinej. Christian byl moje mláďátko. Ty seš limitovaná edice. Jeho jsem hladila až moc, tebe moc málo. Udělala jsem chybu, je to všechno moje vina.“

Pauza. Hlas zdola, který někoho hledal, a pak znovu ticho.

„To já jsem si ničeho nevšimla, to já jsem ho nedokázala ochránit. Zdálo se mi, že vidím všechno, že tvůj otec ví starou belu, zato já... jenže k čemu pak bylo, že jsem věděla, co provádíte, kam jsem dala oči? Něco jsem si namlouvala a hotovo.“

„Mami...“

„Tys žádnou chybu neudělal, Nicolasi, to mi věř. Zabili našeho chlapečka. Nic neudělal, tys ho vždycky držel od všeho daleko. Byl nevinnější než andílek. I ten jejich maličkej je andílek. Copak je možný zabít andělíčka? To nesmíš, Nico', dej na mě. Anděl se nezabíje.“

Nicolas cítil, jak mu tělo ochablo a chuchvalec za krkem zteplal, jako kdyby tam konečně začala zas proudit krev, jako by zas mohla volně protékat.

„Mami, takže tys o Zoubkově synovi věděla, já...“

„Máma ví vždycky všechno, Nico', už jsem ti to řekla. Vzpomínáš, když jsi byl malej? Jak jsi chodil k velebnejm sestrám a motal ses kolem palmy, co tam rostla dole ve dvoře. A pak jsi zničehonic začal fackovat svýho kamaráda. Vzpomínáš?“

Nicolas jen zvedl hlavu a jazykem mlaskl ne: „'ncú“. Myslel dál na toho andílka. Ne, nikdy by ho nemohl zabít. Jeho máma má pravdu. Je to jednoduchý, tohle je ten důvod, a čím víc si to opakoval, tím víc se zas cítil ve své kůži.

„Vzpomínáš si na matku Lucillu, tu černou můru? Zavolala si mě a tys byl strašně dopálenej. A když jsem se tě zeptala, proč jsi udělal tak ošklivou věc, řeks mi: ‚Mami, von mě jednou praštil, a tak já ho praštil taky, protože kdo mi jednou ublížil, už to nesmí víckrát udělat znovu.‘ Nico', byl jsi malej a už jsi byl ze všech nejsilnější. Seš pořád nejsilnější. Vždyckys byl samostatnej, nikdys neváhal, a i když jsi udělal chybu, tak jsi ji udělal s dobrým úmyslem. Tys byl vždycky chlap, už jako malej. Víc chlap než tvůj táta.“ Vstala ze židle a přistoupila k oknu. Lehký vánek přibouchl dřevěnou okenici a ona se vyklonila, aby ji zahákla do očka. Otočila se k němu a za zády měla slabé světlo uličky. Vypadala jako světice z nějakého obrazu. „Tys udělal, cos musel, Nico'. Ať už děti udělaj cokoli, na vině jsou matky. Dokonce i když o to dítě přijdou, můžou za to matky.“

Mena se k němu znovu přiblížila a do tváře se jí vrátil ten měkký úsměv. „Dost jsem si vás nevšímala, a máma přitom musí bejt svejm dětem pořád nablízku. Asi jsem ti toho moc nedala, ale ty sis to, cos potřeboval, vzal sám. To, co jsem ti nedala, to sis vzal. Takže jesli si chceš vzít všechno, no tak si vem všechno, ale doopravdy. Je zbytečný tady bulet. A to si říkám i sama, Nico'. Už žádný bulení, Meno. Jesli nám cesta dobra nic nepřinesla, snad nám něco přinese cesta zla. Ty nejseš vobyčejnej syn. Je ti vosumnáct a už seš chlap. Takže udělej to, co musíš, a udělej to pořádně. Kdo mi sebral Christiana, ten musí pykat.“

Nicolas dostal chuť položit si hlavu mámě na prsa, což dělával, když se jako pětiletý schovával ve skříni a pak na ni volal, aby

ho našla. Ale trvalo to jen okamžik. Teď už byl chlap, vlastně byl vždycky chlap. Bylo mu nepříjemně. Na jednu stranu se mu zdálo, jako by ho matčina slova chránila, na druhou cítil, že úkol, kterým ho pověřovala, její svolení nejsou nic dobrého, jako kdyby potřeboval matčin rozkaz, aby udělal to, co udělat musel, jako kdyby to nedokázal udělat sám. Pokusil se ten zmatek překonat jediným způsobem, který znal: „Mám tě rád, mami.“

„Já tě mám taky ráda, Nicolasi.“ Vzala jeho tvář do dlaní a zlehka ho políbila na čelo. „Jsem pořád s tebou. Teďka dokonce i víc.“ Pak vytáhla žehličku ze zásuvky a s komínkem triček zamířila k pokojíčku. „Ten, kdo nám ublížil, už to nesmí víckrát udělat znovu,“ uslyšel ji zamumlat.

Kulový spodek

Než dorazil na hranici čtvrti Ponticelli, udělal se opravdu krásný den. Bylo teplo, třebaže podzim už dost pokročil, do Nicolasovy čerstvě vyholené hlavy pražilo slunce, ale do zad mu foukal větřík, až se skoro zdálo, že pohání jeho skútr.

Ráno to svým bratrům řekl, když se objevil stejně tak zničehonic, jako předtím zmizel: „Abysme se vyhrabali z tý bryndy, je nutný si promluvit s donem Vittoriem.“ Svolal si je do doupěte a celá *paranza* souhlasila, má recht, přesně to je potřeba udělat. O nezdařeném vpádu do porodnice nikdo ani neceknul a on už každopádně věděl, že pomsta se bude ubírat po jiných cestách. Už byl zase Mahárádža, pohled zabodával do očí svých věrných, jednoho po druhém, od Piškotka po Dragonbóla. Jediná hranice je nebe.

Chtěl přijet do Conocalu zadem, neproniknout tam přímo z Ponticelli, jen aby se dostatečně nabažil toho povětří. Povětří, co odnášelo všechno, a činilo tak laskavě, jako kdyby vedlo ošklivé myšlenky za ruku.

U Archanděla už nebyl pěkně dlouho a od té doby ušel pořádný kus cesty, peníze, co ho tlačily do stehen, mu to jen dokazovaly.

Mackovy muže uviděl už z dálky, protože jen oni si mohli v klidánku balit jointa usazení na kufru mercedesu, jako by se nechumelilo. Dávali okatě najevo sebejistotu bachařů, kteří izolují důležitého vězně. Nicolas zkusil jiné přístupové cesty: vzal to po obvodu čtvrti, objel *rione* Lotto Zero (další dva muži, tentokrát na motorce), protáhl se kolem hranic San Giorgia a Cremano, byl si jistý, že z té strany bude ostraha mírnější. Jenže místo toho měl najednou před sebou SUV s kouřovými skly.

Chtějí dona Vittoria pohřbít zaživa, pomyslel si. Zastavil v bezpečné vzdálenosti, před barem s prázdnými stolky. Den přišel o svou krásu, i ten větřík zplihnul. Zavolal Ptáčkovi: jestli ví, jak se z Ponticelli dostat ven, musí nutně taky vědět, jak se dostat dovnitř. O pět minut později uslyšel nezaměnitelný zvuk jeho skútru. Uviděl